

premiera predstave Umirajoči bog Triglav

RADIO SLOVENIJA 1, 18.10.2023, **DANES DO 13-IH**, 13:10

RASTO PAHOR (voditelj)

V Kulturnem domu v Šempasu je bila sinoči premiera predstave Umirajoči bog Triglav, iz istoimenske zgodovinske povesti Franceta Bevka. Izhajajoč avtorski projekt režiserke Mojce Madon, je na reden spored **SNG** Nova Gorica uvrščen kot koprodukcija z Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo, saj je predstava režiserkina magistrska uprizoritev. Ogledal si jo je Miha Zor.

MIHA ZOR (novinar)

Začel bom s pohvalami. Mojca Madon je očitno nadarjena in domiselna režiserka, ki z dobrimi igralci zna uresničiti precizno domišljene in zaigrane prizore. Ti gledalca ganejo, presunejo, prestrašijo ali pa potegnejo vase in tako prestavijo v neka drug čas in prostor, v neki drug svet. Kot primere izumirajočega boga Triglava. Naj navedem odličen prizor poganskih prazničnih ceremonij in ljubljenja med Jasno in Jožetom. Učinek slednjega je samo iz igre, pri prvem jo podpira komentar bralni odlomek iz Bevka. Tu pa trčimo na težave, v katere se je predstava ujela. Te dušijo ritem celote, ki se kljub velikemu trudu tako igralcev kot režiserke, ki je v predstavi na odru ni nič manj kot ostalih, preveč vleče. Razlog je, ali da so prizori nekoliko predolgi in ji gledalec izčrpa, tako pa ga tudi, če so ga sprva pritegnili, nazadnje utrudijo ali pa se skriva v pasteh dramatizacije pripovednega besedila. V Umirajočem bogu. Triglavu je ogromno branja iz povesti, kar zaradi Bevkovega klenega, danes nekoliko starinskega jezika na začetku spretno ustvari atmosfero, ker pa se v naslednjih treh urah v enaki količini nadaljuje, proza vse bolj duši dramatičnost. Problem predstave je, da je marsičesa preveč, preveč je režiserke in prepletanje davne zgodovine z njenimi osebnimi spomini, čeprav verjetno mišljeno kot iskren hommage svojim koreninam, predstavo razbija in se ne splete v smiselno celoto. Da greš lahko naprej moraš iti nazaj, rečejo v predstavi. To drži, vendar je enkrat treba potem tudi zares iti naprej in ne vedno ostajati zadaj. Sicer poudarjanje zgodovinskih bolečin, izkušenj, ponosa, osebnih, regionalnih ali nacionalnih, slej ko prej postane nostalgija, ta obsedenost, umetniški rezultat pa je provincializem.